

Шаг для старого Гая

Томас Стернз Еліот

Місте' Куртц — він померти

I

Ми люди порожні
Опудала подорожні
Голови солом'яні
Докупи клонимо.
Гай-гай!
Наші пошепти
Перешепти
Тихі безсенсні
Мов легіт в сухих комишах
Чи мишачих лапок по товченім шклу шах шах
У наших сухих льохах.

Форма аморфна, тінь без барви,
Порух без руху, сила без запалу —

Ви, що перейшли
З очима ясними прямо до ями —
До іншого смерти Царства
Споминайте нас — хай не часто —
Не як душі шаленії з бугили,
А лиш як людей порожніх,
Як опудала подорожні.

II

Очі, в які я не смію глянути і вві сні,
Там, у сонному царстві смерти,
Не сяють вони, грізні;
Там я ті очі зрю
Лиш як блищики на колоні-уломі;
Там гойдається древо,
І голоси жалю,
Вплітаючись у вітровію пісні,

Дальші й смутніші в тому огромі
За пригаслу зорю.

О не притягуй мене
До сонного царства смерти
Нехай ще на мене напне
Випадок машкари які завгодно обдерті
Чи мишки шкурку, чи крукову бурку
Насадить на дві схрещені клепки
Посеред гуляйполя
І хай на дії мої
Буде лиш вітру воля
Ні не притягуй —

Тільки не зустріч остання
У сутінковому царстві!

III

Це мертва країна
Це кактусова отруїна
Тут подобизни камінні
Зводять майстри, тут боввани
Приймають мерцевої правиці благання
Під мерехтінням пригаслої зорі.

Отак воно
В тому іншому царстві смерти
Прокидаєшся від самоти
О тій порі, коли ми
Умліваємо, аж тремтимо,
Палкими вустами, що цілували б,
Спрямовуємо молитви товчі камінній.

У цій долині порожній
Цій перебитій щелепі втрачених царств наших

IV

Ті очі не тут
Жодних очей немає отут

У юдолі цій зір вмирущих
У цій долині порожній
Цій перебитій щелепі страчених царств наших

У цім останнім місці зустрічі
Ми ступаємо помацки
І не зримо й слова,
Як зіб'ємося в гурт над рікою розбухлою

Тут нам бути сліпими,
Аж поки знову зйдуть ті очі
Зорею предвічною
Трояндою стопелюстковою
Сутінкового царства смерти
Єдиною надією
Пустих людей.

V

Опунцію обтанцюймо
Ошанцюймо опунцюймо
Опунцюймо опунцяймо
Та й о п'ятій ранку

Між ідеєю
Й дійсністю
Між рухом
І дією
Падає Тінь

Бо Твоє є Царство

Між замислом
І творінням
Між почуттям
І відгуком
Падає Тінь

Життя дуже довге

Між жаданням

І судою
Між спроможністю
Й існуванням
Між сутністю
Й втіленням
Падає Тінь

Бо Твоє є Царство

Бо Твоє є
Життя є
Бо Твоє є Ца

Так і кінчається світ
Так і кінчається світ
Так і кінчається світ
Не бабах а лиш схлип